

Evangelí del 3 de juliol: Sant Tomàs apòstol

Evangelí i comentari de la festa de sant Tomàs apòstol. “Feliços els qui creuran sense haver vist! ”. La fe, la confiança en Déu, és un do diví que necessitem demanar amb humilitat: augmenta'ns la fe!

Evangelí (*Jn* 20, 24-29)

Quan vingué Jesús, Tomàs, un dels Dotze, l'anomenat Bessó, no era allà amb els altres deixebles.

Ells li van dir:

—Hem vist el Senyor.

Però ell els contestà:

—Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no fico el dit a la ferida dels claus i no li poso la mà dins el costat, jo no creuré pas!

Al cap de vuit dies, els deixebles es trobaven altra vegada en aquell mateix lloc, i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús va arribar, es posà al mig i els digué:

—Pau a vosaltres.

Després diu a Tomàs:

—Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis incrèdul, sigues creient.

Tomàs li va respondre:

—Senyor meu i Déu meu!

Jesús li diu:

—Perquè m'has vist has cregut?
Feliços els qui creuran sense haver
vist!

Comentari

Ens explica l'evangelí d'avui que Tomàs no estava amb els altres Apòstols quan Jesús se'ls va aparèixer per primer cop el mateix dia de la resurrecció. Quan torna, no creu en el testimoniatge joios dels qui hi eren: “Hem vist el Senyor”. Ho atribueix potser a una experiència interna o a un desvari col·lectiu. Tomàs exigeix alguna cosa més que el testimoni apostòlic i demana signes evidents per creure i canviar de vida.

Al diumenge següent, Jesús va tornar a mostrar-se. “Potser tu també

escoltes en aquest moment el retret adreçat a Tomàs: *porta el dit aquí, i mira les meves mans. Porta la mà i posa-la al meu costat, i no siguis més incrèdul, sinó fidel* (Jn 20, 27); i, amb l'Apòstol, sortirà de la teva ànima amb una sincera contrició, aquell crit: *Senyor meu i Déu meu!* (Jn 20, 28), us reconec definitivament com a Mestre, i ja per sempre —amb el vostre auxili— atresoraré les vostres ensenyances i m'esforçaré a seguir-les amb lleialtat” [1].

En contemplar aquesta escena de l'Evangelí, “entrant en el misteri de Déu a través de les nafres –comenta el Papa Francesc– (...) com Tomàs, no vivim més com a deixebles insegurs, devots però vacil·lants, sinó que ens convertim també en veritables enamorats del Senyor”[2].

També podem sentir com adreçada a nosaltres la darrera benaurança que va pronunciar Jesús a la terra,

provocada pel desconfiat Tomàs:
“Feliços els qui creuran sense haver vist!”.

La fe, la confiança en Déu, és un do diví que necessitem demanar amb humilitat: augmenta'ns la fe! (cf. *Lc* 17, 5). És un regal que hem de cultivar i practicar amb obres diàries, perquè “qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i encara en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare. I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill” (*Jn* 14, 12-14).

Per això deia sant Josepmaria, “Déu és el de sempre. —Homes de fe fan falta: i es renovaran els prodigis que llegim en la Santa Escriptura.”[3].

.....

[1] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, 145.

[2] Papa Francisco, *Homilia*, Missa 2
Diumenge de Pasqua 2018.

[3] Sant Josepmaria, *Camí*, 586.

Pablo M. Edo // Johanes - k -
Canva Pro

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelidel-3-de-juliol-sant-tomas-apostol/](https://dev.opusdei.org/ca/gospel/evangelidel-3-de-juliol-sant-tomas-apostol/)
(17/08/2025)